

IZ CIKLUSA:
ŠEL JE POPOTNIK SKOZI DVAJSETI VEK

Matej Bor

Šel je popotnik skozi dvajseti vek
in ko je bil že dovolj visoko,
se je ozrl navzdol
po dvajsetem veku:
vsepovsod,
kamor je seglo oko,
beton in železo,
železo in beton
v najrazličnejših formah,
ki so metale dolge,
negibne sence neonskih luči skozi čas.
Popotnik je gledal vse to,
in ko je pomislil,
kako nepotrebno je njegovo srce
sredi vsega tega,
se mu je utrnila solza.
Pala je na tla
in ptiček, ki je stal tam, jo je popil.
In ko jo je popil, je rekel: Grenka je tvoja solza.
— Da.
— Zakaj je tako grenka?
A še preden mu je mogel popotnik reči
svoj običajni: Ne vem,
je ptiček umrl.
Vzel ga je v roke
in odnesel tja dol, kjer je ležal dvajseti vek,
da ga pokoplje.
Vendar zaman:
vsepovsod sam beton in železo,
samo železo in beton,
in niti toliko zemlje, ki rodi rože in ptice,
da bi našel grob za ptico
in zasadil rožo nanj.